

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/1159**z dnia 20 czerwca 2019 r.****zmieniająca dyrektywę 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy oraz uchylająca dyrektywę 2005/45/WE w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Istotne znaczenie dla utrzymania i dążenia do zwiększenia wysokiego poziomu bezpieczeństwa morskiego oraz zapobiegania zanieczyszczaniu mórz ma utrzymanie i ewentualne podniesienie poziomu wiedzy i umiejętności marynarzy z Unii poprzez opracowanie szkoleń morskich i wydawanie świadectw marynarzom zgodnie z przepisami międzynarodowymi i z postępem technologicznym, a także podejmowanie dalszych działań na rzecz zwiększenia poziomu umiejętności marynarzy w Europie.
- (2) Szkolenie marynarzy i wydawanie im świadectw jest regulowane na poziomie międzynarodowym przez zmienioną Międzynarodową konwencję o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r. Międzynarodowej Organizacji Morskiej, z późniejszymi zmianami (zwaną dalej „konwencją STCW”), która była przedmiotem gruntownej zmiany w 2010 r. Zmiany konwencji STCW zostały przyjęte w 2015 r. i dotyczyły wymogów w zakresie wykształcenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach objętych Międzynarodowym kodeksem bezpieczeństwa dla statków używających jako paliwa gazów lub innych paliw o niskiej temperaturze zapłonu (zwany dalej „kodeksem IGF”). W 2016 r. przyjęto zmiany konwencji STCW w odniesieniu do wykształcenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach pasażerskich i na statkach eksploatowanych na wodach polarnych.
- (3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE ⁽³⁾ wprowadza postanowienia konwencji STCW do prawa unijnego. Wszystkie państwa członkowskie są sygnatariuszami konwencji STCW, a zatem ujednoczone wdrożenie ich zobowiązań międzynarodowych można zapewnić przez dostosowanie do konwencji STCW przepisów unijnych w zakresie wykształcenia marynarzy oraz wydawania im świadectw. W związku z tym szereg przepisów dyrektywy 2008/106/WE należy zmienić w celu uwzględnienia najnowszych zmian konwencji STCW dotyczących wykształcenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach objętych kodeksem IGF, na statkach pasażerskich i na statkach eksploatowanych na wodach polarnych.
- (4) Kod wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw i pełnienia wacht, przyjęty rezolucją 2 konferencji Stron STCW w 1995 r., w jego aktualnym brzmieniu (zwany dalej „Kodem STCW”) zawiera już wytyczne dotyczące zapobiegania zmęczeniu (sekcja B-VIII/1) oraz dotyczące zdatności do służby (sekcja A-VIII/1). Z myślą o bezpieczeństwie należy wzmocnić wymogi określone w art. 15 dyrektywy 2008/106/WE i przestrzegać ich bez wyjątku, a także należyście uwzględniać te wskazówki

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 22.3.2019, s. 125.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2019 r.⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy (Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33).

- (5) Jednym z celów wspólnej polityki transportowej w dziedzinie transportu morskiego jest ułatwienie przemieszczania się marynarzy w obrębie Unii. To przemieszczanie się przyczynia się między innymi do uatrakcyjnienia unijnego sektora transportu morskiego dla przyszłych pokoleń, aby uniknąć sytuacji, w której europejski sektor morski napotka na niedobory wykwalifikowanego personelu dysponującego odpowiednią kombinacją umiejętności i kompetencji. Wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie ma podstawowe znaczenie dla ułatwienia swobodnego przemieszczania się marynarzy. W świetle zasady dobrej administracji decyzje państw członkowskich dotyczące akceptacji świadectw przeszkolenia wydawanych marynarzom przez inne państwa członkowskie dla potrzeb wydawania krajowych dyplomów powinny opierać się na podstawach, które zainteresowany marynarz może potwierdzić.
- (6) Dyrektywa 2008/106/WE zawiera również scentralizowany system uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa trzecie. Ocena w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) wykazała, że od czasu wprowadzenia scentralizowanego systemu państwa członkowskie osiągnęły znaczne oszczędności. Jednakże ocena ta wykazała również, że jeżeli chodzi o niektóre z uznanych państw trzecich, państwa członkowskie wydały bardzo niewielką liczbę potwierżeń uznania w odniesieniu do dyplomów lub świadectw przeszkolenia wydanych przez te państwa trzecie. W związku z powyższym w celu wydajniejszego wykorzystania dostępnych zasobów ludzkich i finansowych podstawą procedury uznawania państw trzecich powinna być analiza potrzeby takiego uznania, w tym, choć nie tylko, wskazanie szacowanej liczby kapitanów, oficerów i radiooperatorów pochodzących z tego państwa, co do których istnieje prawdopodobieństwo odbywania służby na pokładzie statków pływających pod banderą państw członkowskich. Analiza ta powinna być przekazana do oceny Komitetowi ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS).
- (7) Biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas stosowania procedury uznawania państw trzecich, w ramach oceny REFIT ustalono, że obecne osiemnastomiesięczne ramy czasowe nie uwzględniają złożoności procesu, który obejmuje kontrolę na miejscu, przeprowadzaną przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego. Uzgodnienia dyplomatyczne niezbędne do zaplanowania i przeprowadzenia takiej kontroli wymagają więcej czasu. Co więcej, osiemnastomiesięczne ramy czasowe nie są wystarczające, w przypadku gdy państwo trzecie musi podjąć działania naprawcze i wprowadzić w systemie prawnym zmiany w celu spełnienia wymogów konwencji STCW. Z powyższych względów termin przyjęcia decyzji Komisji należy wydłużyć z 18 do 24 miesięcy, a w przypadku gdy państwo trzecie musi podjąć szeroko zakrojone działania naprawcze, w tym dokonać zmian przepisów prawnych, termin ten należy jeszcze przedłużyć do 36 miesięcy. Ponadto, aby zachować elastyczność procedury uznawania, należy utrzymać możliwość tymczasowego uznania przez państwo członkowskie przedkładające wniosek systemu obowiązującego w państwie trzecim w zakresie standardów wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht.
- (8) W celu zapewnienia wszystkim marynarzom prawa do godnej pracy i w celu ograniczenia zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym należy przy przyszłym uznawaniu państw trzecich sprawdzać, czy te państwa trzecie ratyfikowały Konwencję o pracy na morzu z 2006 r.
- (9) W celu dalszego zwiększenia efektywności scentralizowanego systemu uznawania państw trzecich, ponowną ocenę państw trzecich, z których niewiele marynarzy znajduje zatrudnienie na pokładzie statków pływających pod banderą państw członkowskich, należy przeprowadzać w dłuższych odstępach czasu, które należy przedłużyć do dziesięciu lat. Niemniej jednak wspomniany dłuższy okres do dokonania ponownej oceny systemu takich państw trzecich należy połączyć z priorytetowymi kryteriami, w których uwzględnia się kwestie bezpieczeństwa, przy zapewnieniu równowagi między potrzebą efektywności a skutecznym mechanizmem ochronnym w przypadku pogorszenia się jakości wyszkolenia marynarzy w odnośnych państwach trzecich.
- (10) Informacje na temat marynarzy zatrudnionych z państw trzecich stały się dostępne na poziomie unijnym dzięki przekazywaniu przez państwa członkowskie przechowywanych w rejestrach krajowych odnośnych informacji dotyczących wydanych świadectw i potwierżeń. Informacje te należy wykorzystywać do celów statystycznych i kształtowania polityki, w szczególności w celu poprawy wydajności scentralizowanego systemu uznawania państw trzecich. W oparciu o informacje przekazywane przez państwa członkowskie należy ponownie przeanalizować uznanie państw trzecich, z których marynarze nie zostali zatrudnieni na pokładzie statków pływających pod banderą państw członkowskich przez okres co najmniej ośmiu lat. Proces ponownej analizy powinien obejmować możliwość utrzymania lub cofnięcia uznania danego państwa trzeciego. Ponadto informacje przekazywane przez państwa członkowskie należy również wykorzystywać do ustalenia kolejności ponownej oceny uznanych państw trzecich.

- (11) W celu uwzględnienia zmian na poziomie międzynarodowym oraz zapewnienia terminowego dostosowania przepisów unijnych do takich zmian należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej na potrzeby uwzględnienia zmian konwencji STCW i części A kodu STCW przez aktualizację wymogów technicznych w zakresie wykształcenia marynarzy i wydawania im świadectw oraz przez dostosowanie wszystkich odpowiednich przepisów dyrektywy 2008/106/WE w odniesieniu do cyfrowych świadectw dla marynarzy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja przeprowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje zostały przeprowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁴⁾. W szczególności, aby zapewnić udział Parlamentu Europejskiego i Rady na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji systematycznie biorą udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (12) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do uznawania państw trzecich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁵⁾.
- (13) Przepisy dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych zawarte w dyrektywie 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁶⁾ nie mają zastosowania do uznawania świadectw marynarzy na podstawie dyrektywy 2008/106/WE. Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁷⁾ regulowała wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie. Jednakże definicje świadectw marynarzy określone w dyrektywie 2005/45/WE stały się nieaktualne w następstwie dokonanych w 2010 r. zmian konwencji STCW. W związku z tym należy zmienić system wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie w celu uwzględnienia zmian na poziomie międzynarodowym oraz definicji świadectw marynarzy zawartych w dyrektywie 2008/106/WE. Ponadto w systemie wzajemnego uznawania należy również uwzględnić świadectwa zdrowia marynarzy wydane z upoważnienia państw członkowskich. W celu usunięcia niejasności i ryzyka wystąpienia niespójności między dyrektywami 2005/45/WE i 2008/106/WE wzajemne uznawanie świadectw marynarzy powinno być regulowane wyłącznie dyrektywą 2008/106/WE. Ponadto, aby zmniejszyć obciążenia administracyjne nałożone na państwa członkowskie, elektroniczny system przedstawiania kwalifikacji marynarzy należy wprowadzić, gdy przyjęte zostaną odpowiednie zmiany konwencji STCW.
- (14) Digitalizacja danych wpisuje się w naturalny sposób w postępy technologiczne w zakresie gromadzenia i przekazywania danych, mając na celu przyczynienie się do oszczędności kosztów i efektywnego wykorzystania zasobów ludzkich. Komisja powinna rozważyć środki w celu zwiększenia skuteczności kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, w tym, między innymi, ocenę wykonalności i wartości dodanej utworzenia i prowadzenia centralnej bazy danych świadectw marynarzy, która byłaby połączona z bazą danych wyników inspekcji, o której mowa w art. 24 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE⁽⁸⁾ i z którą połączone będą wszystkie państwa członkowskie. Ta centralna baza danych powinna zawierać wszystkie informacje, o których mowa w załączniku V do dyrektywy 2008/106/WE, dotyczące dyplomów i potwierdzeń poświadczających uznanie świadectw przeszkolenia wydanych zgodnie z przepisami V/1-1 i V/1-2 konwencji STCW.
- (15) Należy wspierać kształcenie i szkolenie europejskich marynarzy na kapitanów i oficerów przez wymiany studentów między instytucjami kształcenia i szkolenia kadr morskich w całej Unii. Aby podtrzymać i rozwijać umiejętności i kwalifikacje marynarzy pracujących pod europejską banderą, niezbędna jest wymiana dobrych praktyk między państwami członkowskimi. Kształcenie i szkolenie marynarzy powinno w pełni korzystać z możliwości oferowanych przez program Erasmus+.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie oraz zmieniająca dyrektywę 2001/25/WE (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 160).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57).

- (16) Komisja powinna nawiązać dialog z partnerami społecznymi i państwami członkowskimi w celu opracowania – ponad minimalny poziom wyszkolenia marynarzy uzgodniony na poziomie międzynarodowym – inicjatyw w zakresie szkolenia morskiego, które mogłyby być wzajemnie uznawane przez państwa członkowskie jako europejskie morskie świadectwa doskonałości. Inicjatywy te powinny być oparte na zaleceniach bieżących projektów pilotażowych i strategii w ramach komisyjnego planu działania na rzecz współpracy sektorowej w zakresie umiejętności oraz powinny być rozwijane zgodnie z tymi zaleceniami.
- (17) W celu zwiększenia jasności i spójności prawa należy uchylić dyrektywę 2005/45/WE.
- (18) Dyrektywę 2008/106/WE należy odpowiednio zmienić,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2008/106/WE

W dyrektywie 2008/106/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się punkty w brzmieniu:

- „43) »przyjmujące państwo członkowskie« oznacza państwo członkowskie, w którym marynarze ubiegają się o akceptację lub uznanie ich dyplomów, świadectw przeszkolenia lub dokumentów potwierdzających;
- 44) »kodeks IGF« oznacza Międzynarodowy kodeks bezpieczeństwa dla statków używających jako paliwa gazów lub innych paliw o niskiej temperaturze zapłonu, zdefiniowany w prawie II-1/2.29 konwencji SOLAS 74;
- 45) »kodeks polarny« oznacza Międzynarodowy kodeks eksploatacji statków na wodach polarnych zdefiniowany w prawie XIV/1.1 konwencji SOLAS 74;
- 46) »wody polarne« oznaczają wody Arktyki lub obszar Antarktydy zdefiniowane w prawidłach XIV/1.2–XIV/1.4 konwencji SOLAS 74.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do marynarzy określonych w niniejszej dyrektywie, pełniących służbę na pokładzie statków morskich pływających pod banderą państwa członkowskiego z wyjątkiem.”;

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Art. 5b ma zastosowanie do marynarzy, którzy posiadają świadectwo wydane przez państwo członkowskie, niezależnie od ich narodowości.”;

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust.10 otrzymuje brzmienie:

„10. Z zastrzeżeniem art. 19 ust. 7 wszelkie świadectwa wymagane niniejszą dyrektywą są przechowywane w oryginale, w wersji papierowej lub w postaci cyfrowej, na pokładzie statku, gdzie odbywa służbę posiadacz świadectwa, a ich autentyczność i ważność może zostać sprawdzona zgodnie z procedurą określoną w ust. 12 lit. b) niniejszego artykułu.”;

b) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Gdy odpowiednie zmiany do konwencji STCW i części A kodu STCW odnoszące się do cyfrowych świadectw marynarzy wejdą w życie, Komisja będzie uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 27a aktów delegowanych w celu zmiany niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie wszystkich odpowiednich jej przepisów do tych zmian konwencji STCW i części A kodu STCW, aby poddać digitalizacji świadectwa i potwierdzenia marynarzy.”;

4) art. 5a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5a

Informacje udostępniane Komisji

Do celów art. 20 ust. 8 i art. 21 ust. 2 oraz wyłącznie do wykorzystania przez państwa członkowskie i Komisję w kształtowaniu polityki i do celów statystycznych państwa członkowskie przekazują Komisji co roku informacje wymienione w załączniku V do niniejszej dyrektywy na temat dyplomów i potwierdzeń poświadczających uznanie dyplomów. Na zasadzie dobrowolności państwa członkowskie mogą również przekazywać informacje na temat świadectw przeszkolenia wydanych marynarzom zgodnie z rozdziałami II, III i VII załącznika do konwencji STCW, takie jak informacje określone w załączniku V do niniejszej dyrektywy.”;

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5b

Wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie

1. Każde państwo członkowskie akceptuje świadectwa przeszkolenia i dokumenty potwierdzające wydane przez inne państwo członkowskie lub z jego upoważnienia, w wersji papierowej lub w postaci cyfrowej, w celu zezwolenia marynarzom na pełnienie służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego.

2. Każde państwo członkowskie uznaje dyplomy wydane przez inne państwo członkowskie lub świadectwa przeszkolenia wydane przez inne państwo członkowskie kapitanom i oficerom zgodnie z przepisami V/1-1 i V/1-2 załącznika I do niniejszej dyrektywy, potwierdzając te dyplomy lub te świadectwa celem poświadczenia ich uznania. Potwierdzenie uznania ogranicza się do charakteru, funkcji i poziomów kompetencji lub przeszkolenia przewidzianego w tym dyplomie lub świadectwie. Potwierdzenie jest wydawane wyłącznie, jeżeli wszystkie wymogi konwencji STCW zostały spełnione, zgodnie z przepisem I/2 pkt 7 konwencji STCW. Formularz potwierdzenia określony jest w sekcji A-I/2 pkt 3 kodu STCW.

3. Każde państwo członkowskie akceptuje, w celu umożliwienia marynarzom pełnienia służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, świadectwa zdrowia wydane z upoważnienia innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 11.

4. Przyjmujące państwa członkowskie zapewniają, by decyzje, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, były wydawane w rozsądnym terminie. Przyjmujące państwa członkowskie także zapewniają, by marynarzom przysługiwało prawo odwołania się od decyzji odmawiającej potwierdzenia lub akceptacji ważnego świadectwa lub dyplomu lub w przypadku braku odpowiedzi, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i procedurami, oraz by w odniesieniu do takiego odwołania marynarze korzystali z odpowiedniego doradztwa i pomocy zgodnie z przyjętym krajowym ustawodawstwem i procedurami.

5. Nie naruszając ust. 2 niniejszego artykułu, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą nałożyć dalsze ograniczenia w zakresie stanowisk, funkcji i poziomów kompetencji lub przeszkolenia w odniesieniu do żeglugi przybrzeżnej, o której mowa w art. 7, lub dyplomów alternatywnych wydanych zgodnie z przepisem VII/1 załącznika I.

6. Nie naruszając ust. 2, przyjmujące państwo członkowskie może, w razie konieczności, zezwolić marynarzowi na pełnienie służby w okresie nieprzekraczającym trzech miesięcy, na statku pływającym pod banderą tego państwa członkowskiego, gdy marynarz ten jest w posiadaniu odpowiedniego i ważnego dyplomu lub świadectwa wydanego i potwierzonego przez inne państwo członkowskie, jednak jeszcze niepotwierzonego do celów uznania przez zainteresowane przyjmujące państwo członkowskie.

W każdej chwili udostępnia się dokument stanowiący dowód złożenia do właściwych organów wniosku o potwierdzenie.

7. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia, aby marynarze ubiegający się o uznanie dyplomów lub świadectw dotyczących funkcji na poziomie zarządzania posiadali odpowiednią wiedzę na temat ustawodawstwa morskiego tego państwa członkowskiego, odnoszącego się do funkcji, do których pełnienia zostali dopuszczeni.”;

6) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdy kapitan, oficer i operator radiowy będący w posiadaniu dyplomu lub świadectwa wydanego lub uznanego na podstawie któregośkolwiek rozdziału załącznika I innego niż prawidło V/3 rozdziału V lub rozdział VI, pełniący służbę morską lub zamierzający do niej powrócić po okresie spędzonym na lądzie, aby w dalszym ciągu kwalifikować się do praktyki morskiej, jest zobowiązany w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat:

a) spełniać wymogi dotyczące stanu zdrowia określone w art. 11; oraz

b) wykazać ciągłość kompetencji zawodowych zgodnie z sekcją A-I/11 kodu STCW.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2b. Każdy kapitan lub oficer, na potrzeby dalszej praktyki morskiej na statkach eksploatowanych na wodach polarnych, musi spełniać wymogi określone w ust. 1 niniejszego artykułu oraz jest zobowiązany, w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat, do wykazania ciągłości kompetencji zawodowych w odniesieniu do statków eksploatowanych na wodach polarnych, zgodnie z sekcją A-I/11 pkt 4 kodu STCW.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji wymagane od osób ubiegających się o dyplomy lub świadectwa przeszkolenia wydane do dnia 1 stycznia 2017 r. ze standardami określonymi dla odpowiedniego dyplomu lub świadectwa przeszkolenia w części A kodu STCW oraz określa, w stosunku do osób posiadających takie dyplomy lub świadectwa przeszkolenia, wymóg odbycia odpowiedniego szkolenia przypominającego lub uaktualniającego lub poddania się odpowiedniej ocenie.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji, jakich wymagało od osób pełniących służbę na statkach stosujących paliwa gazowe przed dniem 1 stycznia 2017 r., ze standardami kompetencji określonymi w sekcji A-V/3 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określa wymóg podniesienia kwalifikacji przez te osoby.”;

7) art. 19 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Państwo członkowskie, które zamierza w drodze potwierdzenia uznać dyplomy lub świadectwa przeszkolenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wydane przez państwo trzecie kapitanowi, oficerowi lub radiooperatorowi, w celu zezwolenia mu na pełnienie służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, przedkłada Komisji wniosek o uznanie tego państwa trzeciego, wstępną analizę przestrzegania przez to państwo trzecie wymogów konwencji STCW, gromadząc informacje, o których mowa w załączniku II do niniejszej dyrektywy. W ramach tej wstępnej analizy państwo członkowskie przekazuje na poparcie swojego wniosku dalsze informacje dotyczące powodów uznania danego państwa trzeciego.

Po złożeniu takiego wniosku przez państwo członkowskie Komisja bezzwłocznie rozpatruje ten wniosek i podejmuje decyzję, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, o rozpoczęciu oceny systemów szkolenia i wydawania świadectw w państwie trzecim w rozsądnym terminie z należyтым uwzględnieniem terminu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu.

W przypadku przyjęcia pozytywnej decyzji o rozpoczęciu oceny Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego oraz przy ewentualnym udziale państwa członkowskiego przedkładającego wniosek i wszelkich innych zainteresowanych państw członkowskich, gromadzi informacje, o których mowa w załączniku II do niniejszej dyrektywy, oraz dokonuje oceny systemów szkolenia i wydawania świadectw w państwie trzecim, o którego uznanie wpłynął wniosek, w celu sprawdzenia, że dane państwo spełnia wszystkie wymogi konwencji STCW i że przyjęto odpowiednie środki w celu zapobieżenia wydawaniu fałszywych świadectw, oraz bierze pod uwagę, czy ratyfikowało ono Konwencję o pracy na morzu z 2006 r.

3. W przypadku gdy w wyniku oceny, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja stwierdzi, że wszystkie te wymogi są spełnione, wówczas przyjmuje akty wykonawcze zawierające decyzję o uznaniu państwa trzeciego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, w ciągu 24 miesięcy od złożenia przez państwo członkowskie wniosku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy zainteresowane państwo trzecie musi podjąć szeroko zakrojone działania naprawcze w celu spełnienia wymogów konwencji STCW, w tym dokonać zmian w ustawodawstwie, systemie kształcenia, szkolenia i wydawania świadectw, akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przyjmuje się w ciągu 36 miesięcy od złożenia przez państwo członkowskie wniosku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Państwo członkowskie przedkładające ten wniosek może zdecydować o uznaniu państwa trzeciego jednostronnie do czasu przyjęcia aktu wykonawczego na podstawie niniejszego ustępu. W przypadku takiego jednostronnego uznania państwo członkowskie powiadamia Komisję o liczbie potwierdzeń uznania wydanych w odniesieniu do dyplomów i świadectw przeszkolenia, o których mowa w ust. 1, wydanych przez państwo trzecie do czasu przyjęcia aktu wykonawczego dotyczącego uznania tego państwa trzeciego.”;

8) w art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. W przypadku braku przez okres dłuższy niż osiem lat potwierdzeń uznania wydanych przez państwo członkowskie w odniesieniu do wydanych przez państwo trzecie dyplomów lub świadectw przeszkolenia, o których mowa w art. 19 ust. 1, ponownie analizuje się uznanie dyplomów i świadectw tego państwa. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zawierające jej decyzję podjętą po tej ponownej analizie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, po powiadomieniu państw członkowskich, jak również zainteresowanego państwa trzeciego z co najmniej sześciomiesięcznym wyprzedzeniem.”;

9) art. 21 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa trzecie uznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3 akapit pierwszy, w tym również te, o których mowa w art. 19 ust. 6, są poddawane ponownej ocenie przez Komisję, wspomaganą przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego, regularnie i w ciągu co najmniej dziesięciu lat od ostatniej oceny, w celu sprawdzenia, czy spełniają one odpowiednie kryteria określone w załączniku II i czy przyjęto odpowiednie środki w celu zapobieżenia wydawaniu fałszywych świadectw.

2. Komisja dokonuje z pomocą Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego ponownej oceny państw trzecich na podstawie priorytetowych kryteriów. Te priorytetowe kryteria obejmują:

- a) dane dotyczące efektywności dostarczone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez państwo portu na podstawie art. 23;
- b) liczbę potwierdzeń uznania w odniesieniu do dyplomów, lub świadectw przeszkolenia wydanych zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 konwencji STCW, wydanych przez dane państwo trzecie;
- c) liczbę instytucji kształcenia i szkolenia morskiego akredytowanych przez dane państwo trzecie;
- d) liczbę zatwierdzonych przez dane państwo trzecie programów szkolenia i rozwoju zawodowego marynarzy;
- e) datę ostatniej oceny Komisji w odniesieniu do danego państwa trzeciego i liczbę niedociągnięć w zakresie kluczowych procesów stwierdzonych podczas tej oceny;
- f) wszelkie istotne zmiany w systemie szkolenia i wydawania świadectw marynarzom w danym państwie trzecim;
- g) całkowitą liczbę marynarzy posiadających dyplom lub świadectwo wydane przez państwo trzecie, odbywających służbę na pokładzie statków pływających pod banderą państw członkowskich oraz poziom wyszkolenia i kwalifikacji tych marynarzy;
- h) informacje, jeżeli są dostępne, dotyczące norm kształcenia i szkolenia w tym państwie trzecim, zapewniane przez odpowiednie organy lub inne zainteresowane strony.

W przypadku nieprzestrzegania przez państwa trzecie wymogów konwencji STCW, zgodnie z art. 20 niniejszej dyrektywy, dokonanie ponownej oceny tego państwa trzeciego uzyskuje pierwszeństwo w stosunku do dokonania ponownej oceny innych państw trzecich.”;

10) art. 25a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje, o których mowa w załączniku V, do celów art. 20 ust. 8 i art. 21 ust. 2 oraz do wykorzystania przez państwa członkowskie i Komisję w kształtowaniu polityki.”;

11) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Sprawozdanie z oceny

Nie później niż w dniu 2 sierpnia 2024 r. Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w tym propozycje działań następczych, które należy podjąć w świetle tej oceny. W sprawozdaniu z oceny Komisja przeanalizuje wdrażanie systemu wzajemnego uznawania dyplomów i świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie oraz wszelkie zmiany w zakresie mających postać cyfrową dyplomów i świadectw marynarzy na poziomie międzynarodowym. W oparciu o zalecenia przekazywane przez partnerów społecznych Komisja oceni także wszelkie zmiany w zakresie przyszłego uznawania europejskich morskich świadectw doskonałości.”;

12) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Zmiana

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 27a, zmieniających załącznik I do niniejszej dyrektywy i powiązane przepisy niniejszej dyrektywy w celu dostosowania tego załącznika i tych przepisów do nowych zmian konwencji STCW i części A kodu STCW.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 27a, zmieniających załącznik V do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do szczegółowych i odpowiednich elementów zawartości i szczegółów dotyczących informacji, które muszą być przekazywane przez państwa członkowskie, pod warunkiem że akty te ograniczają się do uwzględnienia zmian do konwencji STCW i części A kodu STCW i respektują gwarancje w zakresie ochrony danych. Takie akty delegowane nie mogą zmieniać przepisów dotyczących anonimizacji danych określonych w art. 25a ust. 3.”;

13) art. 27a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 13 i art. 27, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 sierpnia 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 13 i art. 27, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 13 i art. 27 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

14) w załączniku I do dyrektywy 2008/106/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 2***Uchylenie**

Dyrektywa 2005/45/WE traci moc.

*Artykuł 3***Transpozycja**

1. W terminie do dnia 2 sierpnia 2021 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 4***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 5***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 czerwca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W rozdziale V załącznika I do dyrektywy 2008/106/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) prawidło V/2 otrzymuje brzmienie:

„Prawidło V/2

Obowiązkowe wymogi minimalne w zakresie wykształcenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi na statkach pasażerskich

1. Niniejsze prawidło dotyczy kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi pełniących służbę na statkach pasażerskich uprawiających żeglugę międzynarodową. Państwa członkowskie określają zastosowanie tych wymogów do członków załogi pełniących służbę na statkach pasażerskich uprawiających żeglugę krajową.
2. Przed objęciem obowiązków na statku wszystkie osoby pełniące służbę na statku pasażerskim spełniają wymogi określone w sekcji A-VI/1 punkt 1 kodu STCW.
3. Kapitanowie, oficerowie, marynarze oraz inni członkowie załogi pełniący służbę na statkach pasażerskich odbywają przeszkolenie i przeszkolenie zapoznawcze wymagane w pkt 5–9 poniżej zgodnie z ich stanowiskami, obowiązkami i odpowiedzialnością.
4. Kapitanowie, oficerowie, marynarze i inni członkowie załogi, w stosunku do których istnieje wymóg przeszkolenia zgodnie z pkt 7–9 poniżej, w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat odbywają odpowiednie przeszkolenie uaktualniające lub są zobowiązani przedstawić dowód uzyskania wymaganego standardu kompetencji w ciągu ostatnich pięciu lat.
5. Członkowie załogi pełniący służbę na statkach pasażerskich odbywają przeszkolenie zapoznawcze na wypadek sytuacji zagrożenia na statku pasażerskim zgodnie z ich stanowiskami, obowiązkami i odpowiedzialnością, jak określono w sekcji A-V/2 pkt 1 kodu STCW.
6. Załoga zajmująca się bezpośrednią obsługą pasażerów w pomieszczeniach pasażerskich na statkach pasażerskich odbywa przeszkolenie w zakresie bezpieczeństwa, określone w sekcji A-V/2 pkt 2 kodu STCW.
7. Kapitanowie, oficerowie, marynarze posiadający kwalifikacje zgodnie z rozdziałami II, III i VII niniejszego załącznika oraz pozostali członkowie załogi, wyznaczeni w rozkładzie alarmowym do pomocy pasażerom w sytuacji zagrożenia na statkach pasażerskich, odbywają przeszkolenie w kierowaniu tłumem na statku pasażerskim, jak określono w sekcji A-V/2 pkt 3 kodu STCW.
8. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszelkie inne osoby wyznaczone w rozkładzie alarmowym, ponoszące odpowiedzialność za bezpieczeństwo pasażerów w sytuacjach zagrożenia na statkach pasażerskich, odbywają zatwierdzone przeszkolenie w zakresie zarządzania kryzysowego i ludzkich zachowań, jak określono w sekcji A-V/2 pkt 4 kodu STCW.
9. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za zaokrętowanie i wyokrętowanie pasażerów, za ładowanie, wyładowanie i opiekę nad ładunkiem oraz zamykanie otworów kadłubowych na statkach pasażerskich ro-ro, odbywają zatwierdzone przeszkolenie w zakresie bezpieczeństwa pasażerów, ładunku i statku oraz szczelności kadłuba jak określono w sekcji A-V/2 pkt 5 kodu STCW.
10. Państwa członkowskie zapewniają, aby dokumenty potwierdzające ukończenie szkolenia zostały wydane każdej osobie posiadającej kwalifikacje zgodnie z pkt 6–9 niniejszego prawidła.”;

2) dodaje się prawidło w brzmieniu:

„Prawidło V/3

Obowiązkowe wymogi minimalne w zakresie wykształcenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi na statkach objętych kodeksem IGF

1. Niniejsze prawidło dotyczy kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi pełniących służbę na statkach objętych kodeksem IGF.

2. Przed przejściem obowiązków na statkach objętych kodeksem IGF marynarze odbywają przeszkolenie wymagane w pkt 4–9 poniżej, zgodnie z ich stanowiskami, obowiązkami i odpowiedzialnością.
3. Przed przejściem obowiązków na statku wszyscy marynarze pełniący służbę na statkach objętych kodeksem IGF odbywają odpowiednie przeszkolenie zapoznawcze dotyczące statku i jego wyposażenia, jak określono w art. 14 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy.
4. Marynarze, którym wyznaczono obowiązki w zakresie bezpieczeństwa związane z dbaniem o paliwa, stosowaniem ich lub w sytuacji zagrożenia reagowaniem na nie na statkach objętych kodeksem IGF, posiadają świadectwo podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF.
5. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF odbywa podstawowe przeszkolenie zgodnie z przepisami sekcji A-V/3 pkt 1 kodu STCW.
6. Uznaje się, że marynarze, którym wyznaczono obowiązki w zakresie bezpieczeństwa związane z dbaniem o paliwa, stosowaniem ich lub reagowaniem na zagrożenia związane z paliwami na statkach objętych kodeksem IGF, którzy posiadają kwalifikacje i którym zgodnie z prawidłem V/1-2 pkt 2 i 5 lub prawidłem V/1-2 pkt 4 i 5 wydano świadectwo na zbiornikowce do przewozu gazów skroplonych, spełniają wymogi określone w sekcji A-V/3 pkt 1 kodu STCW w zakresie podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF.
7. Kapitanowie, oficerowie mechanicy oraz wszyscy członkowie załogi, którzy ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za dbanie o paliwa i układy paliwowe oraz ich stosowanie na statkach objętych kodeksem IGF, posiadają świadectwo przeszkolenia wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF.
8. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo przeszkolenia wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF, będąc w posiadaniu świadectwa przeszkolenia opisanego w pkt 4:
  - 8.1. odbył zatwierdzone przeszkolenie wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF oraz spełnia standardy kompetencji określone w sekcji A-V/3 pkt 2 kodu STCW; oraz
  - 8.2. odbył zatwierdzoną praktykę morską w wymiarze co najmniej jednego miesiąca, obejmującą co najmniej trzy operacje bunkrowania na statkach objętych kodeksem IGF. Dwie z trzech operacji bunkrowania mogą być zastąpione zatwierdzonym przeszkoleniem na symulatorze w zakresie operacji bunkrowania jako część przeszkolenia określonego w pkt 8.1 powyżej.
9. Uznaje się, że kapitanowie, oficerowie mechanicy oraz wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za dbanie o paliwa i stosowanie ich na statkach objętych kodeksem IGF, którzy posiadają kwalifikacje i którym wydano, według standardów kompetencji określonych w sekcji A-V/1-2 pkt 2 kodu STCW, świadectwo na zbiornikowce do przewozu gazów skroplonych, spełnili wymogi określone w sekcji A-V/3 pkt 2 kodu STCW w zakresie przeszkolenia wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach objętych kodeksem IGF, pod warunkiem że również:
  - 9.1. spełnili wymogi określone w pkt 6;
  - 9.2. spełnili wymogi w zakresie bunkrowania określone w pkt 8.2 lub uczestniczyli w przeprowadzeniu trzech operacji ładunkowych na pokładzie zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych; oraz
  - 9.3. odbyli praktykę morską w wymiarze trzech miesięcy w ciągu poprzednich pięciu lat na pokładzie:
    - 9.3.1. statków objętych kodeksem IGF;
    - 9.3.2. zbiornikowców do przewozu paliwa objętych kodeksem IGF; lub
    - 9.3.3. statków używających jako paliwa gazów lub innych paliw o niskiej temperaturze zapłonu.
10. Państwa członkowskie zapewniają, by świadectwo przeszkolenia zostało wydane marynarzom, którzy posiadają kwalifikacje zgodnie z pkt 4 lub 7, stosownie do przypadku.
11. Marynarze, którzy posiadają świadectwa przeszkolenia zgodnie z pkt 4 lub 7 powyżej, w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat odbywają odpowiednie przeszkolenie uaktualniające lub są zobowiązani przedstawić dowód uzyskania wymaganego standardu kompetencji w ciągu ostatnich pięciu lat.

Prawidło V/4

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów i oficerów pokładowych na statkach eksploatowanych na wodach polarnych

1. Kapitanowie, starsi oficerowie oraz oficerowie wachtowi na statkach eksploatowanych na wodach polarnych posiadają świadectwo podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych, zgodnie z wymogami kodeksu polarnego.
  2. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych odbył zatwierdzone przeszkolenie podstawowe na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych oraz spełnia standardy kompetencji określone w sekcji A-V/4 pkt 1 kodu STCW.
  3. Kapitanowie i starsi oficerowie na statkach eksploatowanych na wodach polarnych posiadają świadectwo przeszkolenia wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych, zgodnie z wymogami kodeksu polarnego.
  4. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo przeszkolenia wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych:
    - 4.1. spełnia wymogi wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych;
    - 4.2. odbył zatwierdzoną praktykę morską w wymiarze co najmniej dwóch miesięcy w dziale pokładowym na poziomie zarządzania lub podczas pełnienia wachty na poziomie operacyjnym na wodach polarnych lub inną równoważną zatwierdzoną praktykę morską; oraz
    - 4.3. odbył zatwierdzone przeszkolenie wyższego stopnia na potrzeby służby na statkach eksploatowanych na wodach polarnych oraz spełnia standardy kompetencji określone w sekcji A-V/4 pkt 2 kodu STCW.
  5. Państwa członkowskie zapewniają, by świadectwo przeszkolenia zostało wydane marynarzom, którzy posiadają kwalifikacje zgodnie z pkt 2 lub 4, stosownie do przypadku.
  6. Do dnia 1 lipca 2020 r. marynarze, którzy rozpoczęli zatwierdzoną praktykę morską na statku eksploatowanym na wodach polarnych przed dniem 1 lipca 2018 r., są w stanie wykazać, że spełniają wymogi pkt 2 w wyniku:
    - 6.1. odbycia zatwierdzonej praktyki morskiej na statku eksploatowanym na wodach polarnych lub równoważnej zatwierdzonej praktyki morskiej, pełniąc obowiązki w dziale pokładowym na poziomie operacyjnym lub poziomie zarządzania, przez okres co najmniej trzech miesięcy łącznie w ciągu poprzednich pięciu lat; lub
    - 6.2. ukończeniem szkolenia zorganizowanego zgodnie z wytycznymi szkoleniowymi ustanowionymi przez Międzynarodową Organizację Morską w odniesieniu do statków eksploatowanych na wodach polarnych.
  7. Do dnia 1 lipca 2020 r. marynarze, którzy rozpoczęli zatwierdzoną praktykę morską na statku eksploatowanym na wodach polarnych przed dniem 1 lipca 2018 r., są w stanie wykazać, że spełniają wymogi pkt 4 w wyniku:
    - 7.1. odbycia zatwierdzonej praktyki morskiej na statku eksploatowanym na wodach polarnych lub równoważnej zatwierdzonej praktyki morskiej, pełniąc obowiązki w dziale pokładowym na poziomie zarządzania, przez okres co najmniej trzech miesięcy łącznie w ciągu poprzednich pięciu lat; lub
    - 7.2. ukończenia szkolenia zorganizowanego zgodnie z wytycznymi szkoleniowymi ustanowionymi przez Międzynarodową Organizację Morską w odniesieniu do statków eksploatowanych na wodach polarnych i odbyciu zatwierdzonej praktyki morskiej na statku eksploatowanym na wodach polarnych lub równoważnej zatwierdzonej praktyki morskiej, pełniąc obowiązki w dziale pokładowym na poziomie zarządzania, przez okres co najmniej dwóch miesięcy łącznie w ciągu poprzednich pięciu lat.”.
-